

At han har gjort det, er vistnok sikkert nok. Den paagældende Skoleforstanders Udtalelser til en Journalist i Randers, der har henvendt sig til ham, tyde paa, at det forholder sig rigtigt, og samtlige de Husarer af forskellige Aargange, som jeg har haft Lejlighed til at tale med, og som kende Sergeant Jacobsen og kende noget til dette Forhold, erklære, at det er fuldstændig rigtigt, at det forholder sig saaledes. Det forekommer mig, at den paagældende Skoleforstanders Sager ikke staa paa den allerbedste Fod, naar han kan tillade, at noget saadant kan ske, naar han kan være med til at dække over den Slags Forseelser og Forbrydelser. . . (Raab fra Tilhørerpladsen)

Formanden: Jeg maa endnu en Gang bede Tilhørerne forholde sig rolige eller forlade Tilhørerpladsen.

Ordføreren for Forespørgerne (*Christian Rasmussen*): Jeg vil tillade mig at haabe, at den højtærede Minister vil faa ogsaa hans Forhold i denne Sag undersøgt. Jeg kan ikke tænke mig, at det kan være aldeles lovmedholdeligt, at han, for at undgaa — som Officerer jo gerne ville —, at Skandalen kommer offentligt frem, er med til at dække over saadanne Forhold.

Naar vi nu se nøjternt paa alt dette, forekommer det mig, at der er al Anledning til at søge den barbariske militære Strafferetspleje ændret, saaledes at den bliver en virkelig betryggende Retspleje, og at Straffene komme til at staa i Forhold til Forseelserne, thi den nuværende militære Strafferetspleje er jo nærmest en Parodi paa en Retspleje, hvor Auditøren er den absolut dominerende. I Virkeligheden er, som jeg sagde før, Auditøren Anklager, den som leder Forhørene, og den absolutte Dommer, thi den Maade, hvorpaa Krigsretsdomme afsiges, er jo saaledes, at Auditøren nødvendigvis maa faa Hovedindflydelsen derpaa. Jeg har en Gang haft den Ære, eller hvad jeg skal kalde det, at være Dommer i en saadan Ret. Den er jo sammensat af en Oberst eller Oberstløjtnant som Formand, 2 Kaptajner, 2 Premierløjtnanter, 2 Sekondløjtnanter, 2 Sergenter, 2 Korporaler og 2 menige. Nu møder hele denne Krigsret, ogsaa de to menige naturligvis, i Retslokalet. Auditøren oplæser de Forhør, han har afholdt, kommer med de Oplysninger, han har faaet om Sagen, og ender med at sige, at Minimums- og Maksimumsstraffene for den paagæl-

dende Forseelse ere de og de, og indenfor den Ramme har jo som bekendt Krigsretsdommerne at dømme. Det vil sige, de maa godt have Særstandpunkter — det er der ikke noget i Vejen for —, men hvis de have det, og de gaa udenfor den af Auditøren fastsatte Ramme, have de at motivere deres Votering, og hvis der saa findes Anledning dertil, kunne Dommerne eventuelt straffes, fordi de ere gaaede udenfor den Ramme, som Auditøren har fastsat. Det er da ogsaa sket, jeg kan saaledes erindre, at for en Del Aar siden blev en Premierløjtnant forflyttet fra København til Helsingør som Straf, fordi han i en Krigsret var gaaet udenfor den Ramme, som Auditøren havde anvist. Hvis det ikke i Regelen var en sørgelig Historie at skulle møde i en Krigsret og dømme et af sine Medmennesker, ligesom det altid er sørgeligt at skulle dømme sine Medmennesker, vilde jeg sige, at det er nærmest en Komædie at møde i en Krigsret som Dommer.

Men der er jo andre Ting, som gøre, at den militære Retspleje er af den Beskaffenhed, at man hurtigst muligt skal søge at faa den ændret. Den er hemmelig. Offentligheden har ikke nogen Ret til at faa noget at vide om disse Domme. Undertiden kan det komme ud, men Forhørene og alt det øvrige faar man intet at vide om. Hvad der for mig er det værste af det hele, er, at saadanne Domme kunne afsiges, saaledes at det bliver indenfor Kasernens Mure. Man faar egentlig ikke noget at vide om Dommen. Der bør efter min Mening være den størst mulige Offentlighed i den militære Retspleje som i den civile. Der er ogsaa andre Lande, som til en vis Grad ere gaaede i Spidsen for at faa gennemført en mere human militær Retspleje, end vi have her hjemme. I Norge er man f. Eks. kommet meget vidt i saa Henseende. Der har man saaledes Ret til at appellere en Krigsretsdømme. Der er Dommen ikke endelig. Der har man militær Højesteret, ligesom man har civil Højesteret. Der er ogsaa den Betyggelse, at nogle af Dommerne i denne Højesteret skulle være Jurister; der er det ikke alene Officerer og Soldater. Jeg kan erindre, at min gamle Stabssergent sagde til os første Gang, vi skulde møde i en Krigsret: Pas paa at dømme, ligesom Kaptajnen dømmer, ellers risikere I at blive straffede. Man har dog nogen Sikkerhed for, at oppe i Norge ville en Del af Dommerne i Højesteret, Folk, der ere vant til at have med Straffesager at